

Arrest

nr. 109 809 van 16 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 13 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 april 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DE WANDELER, die loco advocaat C. GLAS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 10 januari 2012 een aanvraag tot afgifte van een visum type D in bij de Belgische ambassade te Dakar, teneinde in België als au pair te werken. Het gevraagde visum werd toegekend.

1.2. Op 13 maart 2012 kwam verzoekster het Rijk binnen. Zij werd in het bezit gesteld van een A-kaart waarvan de geldigheidsduur verstreek op 14 januari 2013.

1.3. Verzoekster diende op 15 februari 2013 een aanvraag in om, in functie van haar relatie met M. B., tot een verblijf te worden toegelaten.

1.4. Op 16 februari 2013 legden verzoekster en M. B., een Senegalees onderdaan, een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 9 april 2013 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 13 april 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 26 §4, 2e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

*Naam: [S.]
Voorna(a)m(en): [F. B.]
Nationaliteit: Senegal
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

Verzoeker kan zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 10, §2 van de wet van 15.12.1980 op de toegang, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen gewijzigd bij wet van 08.07.2011.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarde van artikel 10, §1, 5° van de wet van 15.12.1980 aangezien zij niet op afdoende bewijzen heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij en de referentiepersoon als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en in die periode elkaar minstens 3 keer ontmoet hebben voor een totaal van minimum 45 dagen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

De volgende documenten werden voorgelegd als bewijs voor de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie:

- 4 foto's vormen geen afdoende bewijs voor de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie, trouwens op 3 van de 4 foto's staat geen datum vermeld en op 1 foto werd de datum op de foto met de hand geschreven. Deze datum kan niet op waarheidsgetrouwheid getoetst worden.*
- de geschreven verklaring van de schoonzus van betrokkene dat het koppel elkaar leren kennen heeft bij een bezoek van [B. M.] bij de schoonzus en dat zij na een aantal contacten zo een relatie begonnen zijn kan niet op waarheidsgetrouwheid getoetst worden. Trouwens, betrokkene kwam pas op 13.03.2012 naar België , en de verklaring van de schoonzus bevestigt zelf dat er voordien geen relatie was. Een 2de verklaring is van een onderbuur van [B. M.] en [F. M.]: zij wist onmiddellijk toen zij mevrouw in 10.2012 voor de 1ste keer zag dat dit zijn vriendin was. Dit kan eveneens niet op waarheidsgetrouwheid getoets[t] worden.*
- Een Railpass: hierop staat echter geen naam vermeld en trouwens, de 1ste treinreis dateert pas van 30.10.2012.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan om de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar betoog luidt als volgt:

“Verzoekster betwist de inhoud van de motieven van de bestreden beslissing, zodat zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Gelet op de bijgebrachte bewijsstukken kon de overheid niet redelijkerwijs overgaan tot verwerping van het verzoek.

Verweerder oordeelde dat verzoekster zich niet kon beroepen op de bepalingen van artikel 10, § 2 van de Wet van 15.12.1980.

Volgende documenten werden reeds neergelegd als bewijs van duurzaamheid van haar relatie met de Heer [B.]:

- 4 foto's (stuk nr. 20)
- geschreven verklaring van schoonbroer van verzoekster (stuk nr. 3)
- geschreven verklaring buur van de Heer BA (stuk nr. 19)
- een railpass (1e treinreis 30.10.2012)

Verweerder meende dat de voorgelegde gegevens geen afdoende bewijs waren voor een duurzame relatie.

Verzoekster puurde tem december 2012 inkomsten uit haar au pair - bezigheden.

Zij woont sedert 29.10.2012 officieel samen met de Heer [B.] te 9620 ZOTTEGEM, [...] (stuk nr. 2). Sedert 16.02.2013 wonen zij wettelijk samen (stuk nr. 6).

De Heer [B.] onderhoudt verzoekster momenteel (stuk nr. 8). Hij is tewerkgesteld bij de VZW ZONNEHOEVE te Eke (stuk nr. 5).

Het is evenwel de bedoeling dat verzoekster voor de Gemeente Tenneville als poetsvrouw zal gaan werken, eenmaal haar verblijf hier in België geregeld is (stuk nr. 8). De Gemeente liet haar dit reeds weten op voorwaarde uiteraard dat zij in België kon verblijven.

Verzoekster voert als dusdanig de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Door de beslissing dd. 09.04.2013 wordt haar recht op haar familie- en gezinsleven geschonden.

Er kan geen twijfel over bestaan dat verzoekster zal gescheiden worden van haar partner (met wie ze wettelijk samenwoont) en van haar enige familie, met name haar zus, diens man en kinderen, zijnde de nichtjes van verzoekster, met wie zij een enorm sterke band heeft (stuk nr. 3 en 4), te meer zij in Senegal NIEMAND meer heeft, nu haar moeder gestorven is (stuk nr. 11).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip „familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie en kan dus worden aangetoond door alle middelen van recht, dit conform de internrechtelijke bewijsregelgeving.

De gemachtigde aanvaardde de bewijsvoering van verzoekster niet, terwijl deze nochtans verklaringen op eer omvatten en waarvan de niet aanvaarding dus per definitie zou betekenen dat al deze mensen een misdrijf zouden hebben begaan, te weten valsheid in geschrifte.

Aangezien de verklaringen niet zijn bestreden door enige valsheidsprocedure kon de gemachtigde enkel rekening houden met de juistheid van deze verklaringen, en meer bepaald met het gegeven dat verzoekster en haar partner een wettelijke samenwoning waren aangegaan, zodat een toelating op het grondgebied niets in de weg kon staan.

Verzoekster voegt volledigheidshalve nogmaals volgende stukken toe waaruit blijkt dat haar gezinsleven wel degelijk werd verstoord en artikel 8 EVRM werd geschonden:

- zij woont sedert 29.10.2012 samen met haar vriend de Heer [B.] te 9620 ZOTTEGEM, [...] (stuk nr. 2)*
- haar enige zus en diens echtgenote en twee kinderen wonen te Tenneville. Dit is verzoekster haar enige familie (stuk nr. 3 en 4, 12, 13 en 15). In Senegal heeft zij niemand! Haar moeder stierf in januari 2013 (stuk nr. 4 en 11)*
- zij is sedert 16.02.2013 wettelijk samenwonend met de Heer [B.], dewelke verblijfsrecht heeft in België (stuk nr. 6).*
- Zij wordt thans onderhouden door de heer [B.], doch kan in uiterste nood steeds rekenen op steun van haar zus en diens man. Deze laatste zijn beiden tewerkgesteld (stuk nr. 9 en 10) en verklaren bereid te zijn verzoekster te willen helpen indien zij het financieel moeilijk zou hebben (stuk nr. 3 en 4).*
- Zij haar toekomst ligt in België: haar familie woont hier / zij heeft hier een vriendenkring opgebouwd en haar belangencentrum ligt hier : zij kan zelfs in september 2013 beginnen werken voor de Gemeente van Tenneville als poetsvrouw (stuk nr. 4).*

Minstens biedt verzoekster aan het bewijs te leveren aan de hand van [...] getuigenbewijzen.

Geen enkel tegenbewijs wordt overigens geleverd als zou verzoekster geen duurzame relatie hebben met de heer [B.].

Op datum van bestreden beslissing dd. 09.04.2013 [w]as verzoekster wettelijk samenwonend met de Heer [B.] (stuk nr. 6).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Dit is niet gebeurd door de gemachtigde voor de staatssecretaris, doch niettemin wees men het verzoek van verzoekster af.

De beslissing van de gemachtigde schendt dan ook artikel 8 van het EVRM.

Zij benadrukt dat er sprake is van een gezinsleven, niet alleen met de Heer [B.] doch ook een familieleven met haar zus, Mevrouw [N. S.], haar man en diens kinderen en dat de bestreden beslissing als gevolg heeft dat zij en haar partner gedurende de volgende jaren niet samen zullen kunnen leven, hetgeen een zware inmenging in hun gezinsleven betekent. De verzoekende partij meent dan ook dat deze inmenging niet proportioneel en niet noodzakelijk is in een democratische samenleving waardoor artikel 8 van het EVRM geschonden wordt.

Een gezinsband tussen partners wordt overigens verondersteld.

Verzoekster is ook afhankelijk van haar partner die haar emotioneel en financieel ondersteunt.

Verzoekster kan haar tijdens een eventuele verwijdering evenmin laten vergezellen door de Heer [B.], gelet op het feit dat deze mogelijks zijn verblijfsrecht in het gedrang zou komen.

Er kan dus niet zonder meer worden gesteld dat er geen gezinsleven zou zijn, zoals het evenmin kan betwist worden dat verzoekster geen familie in Senegal meer heeft (cfr. verklaringen van haar zus en man). Het is voor verzoekster onmogelijk om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden.”

3.2.1. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

5° de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen, evenals de kinderen van deze partner, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover hij over het recht van bewaring beschikt en de kinderen te zijnen laste zijn en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben.

De in het eerste lid vermelde partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- *indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- *ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- *ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;*

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij, vóór de aankomst van de vreemdeling die vervoegd wordt in het Rijk, reeds ten minste een jaar samengewoond hebben;”

Artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die de partner is van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of die gemachtigd is om er zich te vestigen, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de vervoegde vreemdeling een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en er ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. Tevens moet, gelet op artikel 10, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, worden aangetoond dat de vervoegde vreemdeling in België beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden, kan er overeenkomstig artikel 26, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een beslissing tot weigering van verblijf worden genomen overeenkomstig de bijlage 14 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

In voorliggende zaak heeft verweerder geoordeeld dat verzoekster in gebreke bleef een duurzame en stabiele partnerrelatie met M. B. aan te tonen.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. Bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd is de bewijsvoering vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt echter over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken.

De criteria om vast te stellen of een relatie duurzaam en stabiel is zijn wel uitdrukkelijk door de wetgever bepaald.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

In casu is het niet betwist dat verzoekster en M. B. geen gemeenschappelijk kind hebben. Daarnaast moet worden vastgesteld dat verzoekster in haar verzoekschrift aangeeft dat zij M. B. heeft leren kennen in april 2012 en dat zij met deze man sedert 29 oktober 2012 samenwoont. Zij erkent derhalve dat zij M. B. nog geen twee jaar kende en nog geen jaar met hem samenwoonde op het ogenblik dat zij verzocht om, in functie van M.B., tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten.

Er blijkt dan ook niet dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Het gegeven dat verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met de wijze waarop verweerder de door haar aangebrachte overtuigingsstukken apprecieerde kan aan deze vaststelling geen afbreuk doen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 10 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM beroept verzoekster zich in de eerste plaats op het gezinsleven dat zij heeft met M. B. De aan de Raad voorgelegde stukken laten evenwel niet zonder meer toe te besluiten dat de relatie die verzoekster met M. B. heeft voldoende hecht is om te vallen onder de bescherming die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. Het gegeven dat verzoekster en M. B. voor de ambtenaar van de burgerlijke stand een verklaring tot wettelijke samenwoning ondertekenden en dat zij op hetzelfde adres verblijven toont op zich echter niet aan dat er een effectief beleefd gezinsleven is en verzoekster weerlegt ook geenszins verweerdere vaststelling dat zij geen overtuigingsstukken heeft aangebracht die toelaten het bestaan van een stabiele en duurzame relatie te staven. Zij beperkt zich tot de stelling dat zij twee verklaringen neerlegde waarin haar relatie met M. B. wordt bevestigd en dat deze niet het voorwerp uitmaken van enige valsheidsprocedure en dat M. B. haar financieel en emotioneel ondersteunt. Zij toont met haar toelichting inzake de door haar overgemaakte schriftelijke verklaringen echter niet aan dat het standpunt van verweerder – dat niet kan worden nagegaan of de inhoud van de aangebrachte verklaringen de werkelijkheid correct weergeeft en dat aan deze stukken dus geen bewijswaarde kan worden toegekend – kennelijk onredelijk is. Los van het feit dat verzoekster geen bewijs aanbrengt van haar bewering dat M. B. haar financieel en emotioneel ondersteunt – de Raad kan slechts opmerken dat verzoekster in het kader van haar procedure een beroep doet op de kosteloze rechtspleging – moet verder worden benadrukt dat het gegeven dat een vreemdeling een andere vreemdeling enige bijstand geeft niet automatisch toelaat te besluiten dat er sprake is van een gezinscel.

Zelfs in de veronderstelling evenwel dat verzoeker en M. B. effectief een gezinsleven zouden hebben, dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven met M. B. kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. In dit verband moet worden opgemerkt dat M. B. net zoals verzoekster de Senegalese nationaliteit heeft en dat het gegeven dat M. B. zijn verblijfsrecht in België zou teloor gaan indien hij België voor langere tijd zou verlaten bezwaarlijk als een hinderpaal kan worden beschouwd om met verzoekster in hun gezamenlijk land van herkomst een gezinsleven op te bouwen. Uit artikel 8 van het EVRM kan bovendien geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Waar verzoekster verder verwijst naar een gezinsleven met haar zus, schoonbroer en hun kinderen kan het volstaan te duiden dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan worden afgeleid dat verzoekster in Senegal verbleef terwijl haar zus met haar gezin in België woonde, dat verzoekster het gezin van haar zus kortstondig vervoegde in het kader van een tewerkstelling en dat verzoekster op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen ook niet meer bij het gezin van haar zus verbleef, zodat geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden vastgesteld.

Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van het EVRM dient geen verdere toetsing aan het tweede lid van deze verdragsbepaling doorgevoerd te worden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK